

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

LÂHİYAT FAKÜLTESİ DERGİSİ

ANKARA ÜNİVERSİTESİ İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
TARAFINDAN YILDA BİR ÇIKARILIR

Cilt : XXI

İBÂDİYE'NİN SİYÂSÎ VE İTİKÂDÎ GÖRÜŞLERİ

Dr. Etem Ruhi FİĞLALİ

İbâdiye'nin görüşlerini ortaya koymaya çalışacağımız bu makalede, fırkanın görüşleri mahiyetleri itibariyle "Devlet Anlayışları" ve "İtikâdî Görüşleri" olmak üzere iki ana başlık altında incelenecektir.

Bununla birlikte fırkanın doğuşu sıralarında İslâm'da din ve dünya işlerinin içiçe olduğu ve üstelik İbâdîlerin, amel ile ilgili herşeyi imânın bir cüz'ü saymalarını göz önüne alacak olursa, böyle bir ayırımın esas bakımından sun'î olduğu söylenebilir. Ancak dayandığı temeller dinî olmakla beraber, siyâsî ve ictimâî olaylar ve temaslara yönelmiş görüşleri, ferdin kendi tefekkür ve vicdanı ile Allah'ı arasındaki davranışlardan, başka bir ifade ile doğrudan doğruya şahsın inanç durumu ile ilgili prensiplerden ayırmanın lüzum ve faydası da bir yana atılmaz.

Öte yandan İbâdîler, ameli, yani genel anlamda kişinin ictimâî ve siyâsî hayatı ile ilgili her hususu imânın bir bölümü saymakla beraber, imamet yani Devlet başkanlığı müessesesinin kabulü veya reddinin imanla münasebeti hakkında, açık bir kanaat ileriye sürmeksizin, bu kuruluşu bir müessese olarak belirtmek ve şartlara göre olması gerekir, deyip geçmekle yetinmektedirler. Böyle bir ikili ayırımı gidişimizin bir sebebi de budur.

I. DEVLET ANLAYIŞLARI

İbâdîlerde, mutlak bir vâkıa, değişmez bir bütün olarak ele alınan Kur'an-ı Kerim'in tayin ve tesbit ettiği hedefler yönünde gelişme ve değişmeye tâbi tutulan bir devlet nazariyesi ile karşılaşırız.

1 Ebû Said Muhammed b.Said el-Ezdi el-Kalheti, *el-Keşf ve'l-Beyân* (British Museum I.b.Or.Nu.2606), 226 b, vd.

Onlara göre Kur'an-ı Kerim, kat'i ve yorumlama (te'vil) veya açıklanmaya (tefsir) ihtiyaç duyulmaksızın gerek amelî gerek itikâdî hayatta² değişmez bir şekilde ele alınan yegâne devlet nizamıdır³. Bu durumda din, çıkış noktası olarak onların siyâsî anlayışlarının; dinî yaşayışın veya hayatın elde edilecek sonucu demek olan âhiret de, ictimâî-siyâset gayretlerinin neticesi olmaktadır⁴.

Şöyle ki inanmanın gerçeği, en saf şekliyle ve tam anlamıyla Allah'ın Kitâbı ve şeriatinin hâkim olacağı bir devleti gerçekleştirmektir. Bu, her bakımdan kusursuz bir devlet olacak ve bu devletin sınırları içinde yaşayan herkes, yanlış düşmeden ve yanlış yola sapmadan İslâm'ı yaşayacak ve adâleti gerçekleştirecektir. Çünkü "Allah, şüphesiz adâleti emreder."⁵ Adâletin gerçekleştirilmesi için de bütün işlerin Allah'ın emir ve yasaklarına uygun olarak yürütülmesi şarttır. Zira devletin hâkimiyeti Allah'a aittir.

Diğer taraftan Allah, Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde fitneden ve nizamsızlıktan kaçınılmasını emretmiştir⁶. Çünkü fitne ve nizamsızlık, adâletin ve hâkimiyetin düşmanıdır ve herşeyden önce devleti ayakta tutan bu iki prensibin bir kenara itilmesi demektir. Bu sebeple gerek fitne ile gerek her türlü siyâsî karışıklıkla, barışçı yollar denendikten veya başka bir deyişle Hakka dâvetten sonra⁷ mücâdele edilmesi bir Kur'an emridir⁸.

2 Maamafih daha sonraki devirlerde (VI/XIV), özellikle Allah'ın sıfatları ile ilgili açıklamalarda, te'vile yanaşmış oldukları görülmektedir. Bk.: Kalheti, *Keşf*, 157 a, vd.

3 Nitekim Sıffin'de Muhakkime'den Urve b. Udeyye'nin "Allah'ın Kitâbındaki bir işten dolayı insanları mı hakem tutuyorsunuz?" sorusunda (Taberî, *Târih*, Nşr. De Goeje (Leiden 1879-81), I, 3339) ve yine onların "Allah'ın işinde iki yüzlü davrandınız ve hakeme gittiniz" (Taberî, I, 3349) sözlerinde, bir siyâsî meselede tartışmasız ve yorumsız bir şekilde Kur'an'ı esas kabul ettiklerini görürüz. Bu husus Ebû Hamza ve Tâlibu'l-Hak Abûcullah b. Yahyâ'nın hutbelerinde daha açık olarak belli olmaktadır. Bk.: el-İsfahânî, *Kitâbu'l-Ağâni* (Kahire 1923-35), XX, 98-105.

4 Bu durum Dineveri (*el-Ahbârü'l-Tivâl*, Kahire 1960, 203-4)'de çok açık bir şekilde görülür.

5 Nahl, 90. Ayrıca bk.: Nisâ, 58; Mâide, 8 ve çeş. yer.

6 Bakara, 11-12, 84, 217; Şuarâ, 151-152; Ankebût, 36; Muhammed, 22-23 ve çeş. sûreler.

7 el-Muberrred, *el-Kâmil* (Mısır 1355-6), 993-4.

8 "Fitne kalmayıp, din bütünıyla Allah'ın olana kadar onlarla savaşın..." (Enfâl, 39); "Eğer mü'minlerden iki takım birbirleriyle savaşarlarsa aralarını düzeltiniz; eğer biri diğeri üzerine saldırırsa, saldıranlarla Allah'ın buyruğuna dönmelerine kadar savaşınız..." (Hucurât, 9).

Nitekim onların Hz.Ebû Bekr ve Ömer'in hilâfetlerini tamamen, Osman b. Affan'ın ilk altı yıllık devresi ile Hz.Ali'nin de tahkime kadar ki halifelliğini meşrû ve adâletli sayıp, Hz.Osman'ın ikinci altı yıllık halifelik döneminden itibaren vuku bulan olayları, siyâsî karışıklıkları ve icraatı "adâletsizlik" şeklinde değerlendirmeleri, bu anlayışlarının bir ifadesidir. Onların râzı oldukları bu âdil idareyi isteyişleri ve bu idare şeklini gerçekleştirmiş olan Hz.Ebû Bekr ve Ömer'i hayırla anışları, gerek İbn İbâd'ın mektubunda gerek Ebû Hamza'nın nutuklarında açıkça belli olmaktadır⁹.

Ayrıca Hz.Peygamber'in vefatlarından itibaren ortaya çıkan olaylarda, "hak ve adâletin hangi tarafta ve ne şekilde olacağını bilemeyiz" diyerek bir kenara çekilen Abdullah b.Ömer ve arkadaşları¹⁰ gibi kültürlü ve ileri gelen ashabın, bu anlayışla meydana getirdikleri bir topluluğun varlığı hatırlanacak olursa, genel olarak Bedevî kabilelerinden müteşekkil ilk Hâricilerin kültür seviyeleri hiç de yüksek olmadığı halde, sırf İslâm'a ve takvâya, Allah'ın hâkimiyeti prensibine bağlılıkları sebebiyle ulaştıkları bu adâletsizlik değerlendirmesinin, aslında onlar lehine kaydedilecek bir puan olduğu da hemen belirtilmelidir. Bu sebepten İslâm'a bağlılık, Allah'ın hâkimiyetini mutlak gerçekleştirme ve adâletin tecessüsü anlayışları, onların kendilerini "yegâne müslüman kütle"¹¹ olarak görmeleri ve böylece Allah'ın hükmüne itaatın tatbikiçisi ve davetçisi olmalarını sonuçlandırmıştır. Peki bu adâlet ve Allah'ın hükmü nasıl gerçekleştirilecektir? İşte bu sorudan itibaren onların devlet başkanlığı, yani "Hilâfet" veya "İmâmet" ile ilgili görüşlerine geçebiliriz.

1. İMÂMET KONUSU:

a) İmam Gerekli Midir?

Hâricilerin el-Muhaakkimetu'l-Ülâ olarak ilk teşekkülleri sırasında ileri sürdükleri ve sınıksız sarıldıkları bir görüşleri olmuştu: "Hüküm Ancak Allah'a Aittir (Lâ Hukme illâ-Lillah)". Çıkuşlarına temel teşkil eden bu söz, bir bakıma onların hâkimiyet anlayışlarının yönünü çizmektedir.

9 İbn Kuteybe, *Uyûnu'l-Ahbâr* (Kahire 1963), II, 249-50; İbn Abd Rabbihî, *el-İkdu'l-Ferîd* (Kahire 1948), IV, 144-5; İsfahânî, *Agâni*, XX, 98 vd; el-Berrâdî, *Kitâbu'l-Cevâhiri'l-Muntekât* (Kahire 1302), 156-167.

10 Kalhetî, *Keşf*, 140 a.

11 Nitekim Kalhetî (*Keşf*.141 a) İbâdiye için "Ehl-ul-İstikameti ve'l-'Adl" der.

Ancak bu sözün, o gün, şu şekilde anlaşılmış olduğuna şahit oluyoruz: Allah'tan başka hiç kimse hüküm veremez ve hükümet edemez, yani insanların hükümeti, emirlik yoktur. Nitekim kendisine "Hüküm ancak Allah'ındır" diyen Hâricilere, Hz.Ali'nin verdiği "bunlar emirlik yoktur diyorlar, oysa insanların iyi de kötü de olsa bir emîre her zaman ihtiyaçları vardır"¹² cevabı, onların bu sözünün, emirlik yoktur tarzında anlaşıldığını gösterir. Fakat onların bu sözden, "emirlik yoktur" şeklinde bir anlayışı savunmuş olup olmadıklarını kestirmek oldukça güçtür.

Gerçi İbâdilerle aynı zamanda Muhakkime grubundan ayrılan Necdet b. Âmir el-Hanefî'nin "eğer işlerini görüp adâletle hükmedebiliyorlarsa, insanların bir imama ihtiyaçları yoktur"¹³ şeklindeki bir görüşe sâhip olması, onların daha başlangıçta imamın şart olup olmadığı hususunda -kısa da sürse- bir tereddüt geçirmiş olabileceklerini gösterebilir. Ama Necdet b.Âmir'in bu konudaki kanaatini ileriye sürmesinden çok önce, Harûra'da toplanan Hâricilerin "işlerini yürütmek üzere aralarından birini imam seçmek" fikrinde anlaşmaları ve buna dayanarak da Abdullah b.Vehb er-Râsibî'nin imam seçilişi ile "hükümet fikrini kabul etmeme" anlayışından uzak kalmış olduklarını da biliyoruz. Böylece onlar, imamet müessesesinin varlığını, daha baştanberi kabul etmiş görünüyorlar¹⁴.

Mes'ûdî (346/957), İbâdiye'nin, Şia'nın İmâmiye kolu ile birlikte imâmetin nass'la olduğunu söylediklerini nakleder¹⁵. Ancak Şia ile İbâdiye'nin, bu konudaki nass anlayışları birbirine zıttır. Şöyle ki İbâdiye, Şia'yı imameti bir nass, vasiyet ve tâyin olarak gördükleri için ağır bir şekilde tenkîd eder¹⁶. Buna göre İbâdiye, kendi cemaatinin işlerini yü-

12 İbn Ebi Şeybe, *el-Mussannağ* (Nûr-u Osmâniye Ktb.Nu.1221), 186 b; el-Bağdâdî, *Kitâbu Usûli'd-Dîn* (İstanbul 1928), 271; en-Nesefî, *Tabsıratu'l-Edille* (Süleymâniye Ktb.Fâtih Bl.Nu.2907), 224 a; İbn Ebi'l-Hadid, *Şerhu Nehci'l-Belâğ* (Beyrut 1954), I, 262-3.

13 el-Âmidî, *Ebkârü'l-Efkâr* (Süleymâniye Ktb.Ayasofya Bl.Nu.2165-2166), 252 b; Curcâni, *Şerhu'l-Mevâkıf* (Kahire 1266), 630; eş-Şirvânî, *Risâle fi-İcmâl* (AÜ.DTCF.Ktb.İsmâil Saib Bl.Nu.I.3174), 15 b; *Risâle fi-Beyâni'l-Fıraki'l-İslâmiyye*, (Süleymâniye Ktb.Şehid Ali Paşa Bl.Nu.2787), 67 a. Bu son kitapta Necdât'a göre imamın nasbının câiz olabileceği de kayıtlıdır.

14 Nitekim Neşvânü'l-Himyerî (*el-Hûru'l-Iyn*, Kahire 1948, s.150), Necdât hâric Havâric'in tamamının, Mutezile, Şia ve Murcie'nin imametini, Allah tarafından Müslümanlar üzerine vâcib kıldığında birleştiklerini söyler. Ayrıca bk.: *Kitâb fi-l-Fırak* (Bursa-Haraçcioğlu Ktb. Nu.1309/2), 111 a.

15 *Murûcu'z-Zehab* (Beyrut 1385), I, 49.

16 Kalbeti, *Keşf*, 205 a.

rütecek ve etrafında toplanılabilecek bir imamın –pek az istisnâsı ile– seçim yoluyla nasbını, yani tayin edilip başa geçirilmesini kabul eder¹⁷. İmamlığın, müslümanların görüşlerine bağlı bir iş olduğunu savunan İbâdiler, kendileri, düşmanlarının sâhip oldukları insan, silah, at, erzak vs. sayısının yarısına sâhip oldukları an imam seçmenin mecbûrî bir iş olduğunu da söylerler¹⁸.

İmâmîtin, Ehl-i Sünnet sem'an, Mutezile de aklen ve mantıkan zarûrî olduğunda birleşirler¹⁹. Şia ise, imametın aklen vâcib olmayıp, Allah'tan kullarına bir lütuf olduğu kanaatini ileri sürer²⁰.

T.Lewicki²¹, uygun olmayan durumlar sebebiyle imametden vazgeçebileceğini ve imamsız duruma İbâdilerin "kitman" dediklerini Dercini'ye dayanarak söylüyorsa da, "kitman" devrinde imam seçilmediğine dair bir kayda rastlamıyoruz²². Fakat "kitman" devrinin, İbâdilerin başlarında bir imam bulunduğu halde, düşmanlarının hegemonyası altında yaşayıp, kendilerine mahsus bir devlet kurmalarının imkânsız olduğu duruma işaret ettiği görüşündeyiz²³.

b) İmamlara Verilen İsimler:

Ehl-i Sünnetçe imama, genel olarak, "Halifetu Resûlillah" ve "Emîru'l-Mu'minîn" adları verilmiştir.

"İbâdiye, Ali b.Ebî Tâlib'den ayrılışlarından itibaren Emîru'l-Mu'minîn ismini kullanmamıştır"²⁴ deniyorsa da, Havâric'in, özellikle İbâdiye'nin bu ismi de kullanmış olduğuna rastlanmaktadır²⁵.

17 Kalheti, *Keşf*, 197 b, vd: es-Sâlimî, *Tuhfetu'l-A'yân* (Kahire 1961), I, 80-1.

18 Percy Smith, *The Ibadhites* (The Moslem World, XII, 1922), 285.

19 en-Nâşi, *Kitâbu Usûli'n-Nihal* (Bursa-Haraçcioğlu Ktb.1309/1), 16 a; *Kitâb fi'l-Fırak*, 111 a; el-Mâverdi, *el-Ahkâmü's-Sultâniyye* (Kahire 1327), 3; İbn Haldûn, *Mukaddime* (Mısır 1284, s.158; trk.trc.I, 507 vd); İbn'l-Murtaza, *el-Bahru'z-Zehhâr* (AÜ.DTCF.Ktb.İsmâil Saib Bl.Nu.I.2893-2471), 22 a, vd.

20 Âl-i Kâşif el-Ğitâ, *Aslu's-Şia* (Necef 1385), 102-3.

21 EI, III, 679.

22 Berrâdi, *Cevâhir*; eş-Şemmâhî, *Kitâbu's-Siyer* (AÜ.DTCF.Ktb.İsmâil Saib Bl.Nu.I.1568); Sâlimî, *Tuhfe*, vs.

23 Ayrıca bk.: Smith, *The Ibadhites*, 285.

24 *Kitâb fi'l-Fırak*, 58 a.

25 İbn Kuteybe, *Uyûn*, II, 155; Şemmâhî, *Siyer*, 78 a, 185 b.

Onların bu konuda ilk kullandıkları isme Abdullah b.Vehb er-Râsîbî'nin Harura'dan Hz.Ali'nin mektubuna verdiği cevapta "İmâmu'l, Muslimîn" şeklinde rastlıyoruz²⁶.

"Tâlibu'l-Hak" adının, onların ilk ayaklanma hareketlerinden önce, Hadramevt ve Yemen İbâdîleri imamı Abdullah b.Yahyâ'ya verildiğini biliyoruz²⁷. "İmâmu'l-Ahkâm" da kullanılan adlardandır²⁸. Ama genel olarak kullanılan isim, "İmâm"dır.

Bununla birlikte İbâdîler, diğer mezheplerde pek görülmeyen bir şekilde, çeşitli siyâsî durumları ifade etmek üzere, imam kelimesine çeşitli sıfatlar eklemiştir.

Yukarıda işaret edildiği gibi sır halinde ve gizli olarak yaşanan "kitman" devri, İbâdîler'n uygun olmayan şartlarda ve İbâdî olmayanların hâkimiyetleri altında buldukları zamanı ifade eder. Kitman halinde yaşayanlar tarafından kendilerini korumak maksadıyla tayin olunan imam, kendilerine bir hücum vâki olduğunda veya düşmanlara karşı çıkıp hâkimiyetin elde edilmesi için bir faaliyette bulunduğu anda, ona "İmâmu'd-Difâu" (Savunma İmamı) adı verilir²⁹.

İmamlığın teşekkülü yani hâkimiyetin İbâdîlerde bulunduğu duruma da "Mesleku'z-Zuhûr" (Açık yol) denilir. Normal şartlarda ve usûlüne uygun olarak açık yolla seçilen imama da "İmâmu'l-Bey'a" veya kısaca "İmâm" denilir.

Umân İbâdîlerinin beğenmedikleri imamlara, "Melik" veya "Sultan" dediklerini;³⁰ ayrıca imamlara "Seyyid" adının verildiği de bilinmektedir³¹.

c) İmamın Özellikleri:

Muhakkime grubuna bağlı olarak İbâdîye, imamet mevkiine getirilecek şahsın vasıfları hakkında Ehl-i Sünnet'ten bir noktada tama-

26 Kalheti, *Keşf*, 100 b.

27 İsfehâni, *Ağâni*, XX, 97.

28 Şemmâhî, *Siyer*, 65 b.

29 İmamlara verilen unvanlar için bk.: Kalheti, *Keşf*; Sâlimî, *Tuhfe*; Berrâdî *Cevâhir: Şemmâhî, Siyer*, çeş.yer.

30 Sâlimî, *Tuhfe*, I, 386 vd; II, 168 ve çeş.yer.

31 İbn Razîk, *History of Imams and Saiyyids of Oman*, İng.Çev G.P.Badger (London 18-71), çeş.yer.; Sâlimî, *Tuhfe*, II, 257 vs.

men ayrılır³². Muhakkime Hâricileri ve İbâdiler, Ehl-i Sünnet tarafından ısrarla ileri sürülen “İmamlar Kureyş'tendir” hükmünü tamamen reddederler³³. Onlara göre imamet için soy hiç önemli değildir. Kendisi itaata lâıyk olan ve Allah'a itaat eden, bir köle olsa dahî imam olabilir. Çünkü imamet, Allah'ın Kitâb'ı ve elçisinin Sünnet'ini ayakta tutmaktır. Bu şartları yerine getiren herkes, ister Kureyşli, ister Arap, isterse bir köle olsun imam olabilir³⁴. Zaten Hz. Peygamber: “İmamımız Habeşli bir köle olsa bile Allah'ın Kitâb'ına ve Resulünün Sünnet'ine uyduka onu dinleyin ve itaat edin” buyurmuştur³⁵. Hem Allah: “Ey insanlar! Doğrusu biz sizleri bir erkekle bir dişiden yarattık. Sizi milletler ve kabileler haline koyduk ki birbirinizi tanıyasınız. Şüphesiz Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır.”³⁶ buyurmaktadır.

Gerçekte Hâricilerin bu görüşlerinden dolayı pek çok mevâlî'nin Hâricî saflarına katıldığı bilinmekte ise de, ilk asırda imamlarının hiç biri de Arap ırkının dışında değildi, yani mevlâ'dan olmadı³⁷.

Bu konuda Mutezile³⁸, Murcie'nin bir kısmı³⁹ ve Şehristânî (548 / 1153)⁴⁰ ile Fahreddin Râzî (606 / 1209)⁴¹'ye göre Cebriye'nin bir kolu,

32 Mâverdi (*Ahkâm*, 4) imamlık için 7; Gazzâlî (*Fadâihu'l-Bâtıniyye*, Leiden 1956, 57-8) altısı doğuştan, dördü sonradan kazanılabilecek on şart ileri sürer. İbn Haldûn (*Mukaddime*, 161, Trk.trc.I, 516) ise, imamlık için “ilim, adâlet, ehliyet ve fikir, akıl, iş ve amele tesir edecek derecede duygu ve organlarda kusurlu olmamak şartlarını ileri sürdükten sonra, beşinci şart olan “Kureyş soyundan olmak” hususunda ihtilâf edildiğini yazar ve zarurî hallerde bu şarttan vaz geçilebileceğini söyler. Ayrıca bk.: Ebû Muhammed, *Kitâbu'l-Fırak* (Atıf Efendi Ktb.Nu.1373), 42 a; Âmidî, *Ebkâr*, 251 b; Cezerî, *Kitâbu'l-Muhtara* (Köprülü Ktb.Nu.I, 852), 86 b.

33 Kalbeti, *Keşf*, 79 b.

34 Eş'ari, *Makâlâtu'l-İslâmiyyin*, Nşr.H.Ritter (Wiesbaden 1963), 462; Bağdâdî, *Usûl*, 275; İbn Hazm, *Kitâbu'l-Fasl* (Bağdat, trz.), IV, 89; Şehristânî, *el-Milel ve'n-Nihal* (Kahire 1961), I, 116; Âmidî, *Ebkâr*, 251 b; Curcânî, *Şerh*, 629; Ahmed Emin, *Zuhru'l-İslâm* (Kahire 1961), IV, 236.

35 Ahmed İbn Hanbel, *Musned* (Mısır 1313), V, 161, 171; Muslim, *Sahih*, Nşr.F.Abdulbâki (Mısır 1374-5), I, 448; İbn Mâce, *Sunen*, Nşr.F.Abdulbâki (Mısır 1372-3), II, 955; Kalbeti, *Keşf*, 79 a-b.

36 Hucurât, 13.

37 E.A.Salem, *The Political Theory and Institutions of the Khawârij* (Baltimore 1956), 56-7.

38 İbn Ebî'l-Hadîd, *Şerhu Nehc*, II, 633-4.

39 Nâşî, *Usûl*, 36 b; İbn Hazm, *Fasl*, IV, 89; Neşvânî'l-Himyerî, *Hür*, 152.

40 *Milel*, I, 91.

41 *İtikâdâtü Fıraki'l-Muslimin ve'l-Muşrikîn* (Kahire 1356), 69.

İsferâyini (471/1078)'ye⁴² göre de müstakil bir fırka olan Dırâriye İbâdiye'ye uyarlar.

Muhakkime Hâricileri, imamet için, ilimden başka bir de zühd şartını eklerler⁴³. Bu şartın İbâdiyece de benimsenmiş olduğunu görüyoruz. Meselâ Ebû Hamza, Halife Abdülmelik (65-86 /685-705)'i bin dinar değerinde bir elbise giymekteki israfından dolayı sert bir şekilde itham etmişti⁴⁴. Elie Adib Salem, İbn Sağîr'den naklen İbn Rustem'in evinde sâdece "bir yatak, bir mızrak, bir kılıç ve bir at" bulunduğunu söyler⁴⁵. İbn Battûta (779 /1377) da, Umân ı ziyaretinden söz ederken, Umân İbâdî Sultanının, herkesi evinin kapısında oturarak karşıladığını söylediikten sonra "ne bir kapıcısı ne de bir veziri vardır" der⁴⁶.

d) İmamın Seçimi:

İmametin vasiyet veya tayinle değil, ancak cemaatin icmâ, yani serbest seçimle gerçekleşeceği hususu İbâdiye'nin en esaslı prensiplerinden biridir⁴⁷.

Seçim için gerekli şart, bey'at'tır. Bey'at, Muhakkime ve İbâdiye'de baştanberi imâmetin yegâne anlamı olarak görülmüştür. Harûra'da kendilerine seçtikleri ilk imam Abdullah b.Vehb er-Râsibî'nin şûrâ yoluyla ve Abdullah b.İbâd'ın da pek muhtemelen doğrudan doğruya cemaat tarafından seçimlerinden itibaren, bey'at mutlaka yerine getirilmiştir.

İbâdiye'nin imamı seçişte takib ettikleri yol, ana çizgileriyle şöyledir:

Bey'at iki adımda tamamlanır. İlk adımda imam, ya Abdurrahman b.Rustem (168/784-5)'in Emîru'l-Mu'minin Omer b.el-Hattâb örneğini takiben teşkil ettiği altı kişilik şûrâ tarafından, ya da uzun süre Basra'da, soura da Uman'da mevcut İbâdî Meşâyihince seçilir. Teşkil olunan şûrâ veya fırkanın ileri gelenleri tarafından meydana getiri-

42 *et-Tabîrî fi'd-Dîn* (Kahire 1940), 62. Neşvânü'l-Himyerî (*Hûr*, 153), Dırâriye'nin Arap olmayan imamın, gerektiği zaman azli daha kolay olur, diyerek tercih edilmesini söylediğini nakleder. Bu hususta ayrıca bk.: en-Nevbahtî, *Fıraku's-Şia* (Necf, trz.), 31.

43 İbnu'l-Cevzî, *Telbîsu İblis* (Mısır 1928), 96.

44 İsfahânî, *Ağânî*, XX, 106.

45 *The Political*, 57.

46 *Rihletu İbn Battûta* (Beyrut 1384), 272.

47 Kalhetî, *Keşf*, 155 a, 164 b; Sâlimî, *Tuhfe*, I, 81.

len bir meclisin liyâkatını tesbit ettiği aday, kendi bey'atlarıyla halka sunulur ve onların da bey'atları alınır. Bu arada Basra Meşâyihî, çeşitli bölgeler için doğrudan doğruya imam da tayin etmiştir. Meselâ Ebû Hamza el-Muhtâr, Basra İbâdî Meşâyihî Başkanı Ebû Ubeyde Muslim b.Ebî Kerime et-Temimî'nin elçisi olarak Tâlibu'l-Hak Abdullah b.Yahyâ'yı imam tayin etmiştir. Ama bu durumda da yine bey'at alınmıştır⁴⁸.

Bey'atın ikinci adımı, şûrânın kendi bey'atlarını vererek imâmete aday teklif edildiğini bildirmeleri üzerine, orada bulunan cemaatin bu seçimi tasdik ettiklerini bildiren bey'atı vermeleridir. Bu ikinci merhale çok önemlidir. Çünkü halk, bey'atını isteyerek vermemişse, seçilen aday "imam" unvanını meşru olarak almış olmaz. Nitekim XIII/XIX. yüzyıl başlarında Uman'da Seyyid Said, halk tarafından pek tutulmadığı için bu unvanı kullanamadı⁴⁹. Bu bakımdan bey'at Muhakkime Hâricileri ve İbâdiye için, Allah'la yapılan bir akid, anlaşma durumunda olduğundan son derece önemli bir işti. Zaten onlar bey'ata "Allah'a sadakât ahdi" (el-Bey'atu Lillah)⁵⁰derler. Çünkü imam, Allah'ın Kitâb'ı, Peygamber'in Sünnet'i, Hz.Ebû Bekir ve Ömer'le geçen imamlardan iyi olanlarının davranışlarını ayakta tutacak ve yerine getirecek tek hâkim idi.

Ama Allah'ın Kitâb'ından ayrılan ve halka zulmeden imamın işten uzaklaştırılması (azl) gerektir. Mutezile ve Zeydiye de, bu konuda onlarla aynı görüştedir⁵¹. Fakat bu görüşün tatbikinde Hâriciler, onlara göre daha serttirler. Ehl-i Sünnet, imama karşı ayaklanma (kıyâm) fikrini kabul etmez. Eş'arî (324/936), tamamen hak yolu terkettikleri zaman bile, imamlara kılıçla karşı çıkmayı reddeder⁵². Ebû Yûsuf (182/798) da, hatâlı bile olsa, imama itaatın bütün müslümanlar üzerine zarrurî olduğunu söyler⁵³.

Usûle uygun olarak seçilmiş bir imamın, kendisinden daha ehil ve üstün biri bulunduğu takdirde, azledilip edilmeyeceği hususu, fırkanın başlangıcında bir problem değildi. Fakat Abdulvehhab b.Abdirrahman

48 İbn Razik, *History*, 30-1, vd.

49 İbn Razik, *History*, 380; Sâlimî, *Tuhfe*, II, 168, vd.

50 Taberî, I, 3349.

51 Eş'arî, *Makâlât*, 451.

52 Eş'arî, *Kitâbu'l-İbâne* (Haydarâbâd 1367), 9.

53 Ebû Yûsuf, *Kitâbu'l-Harac*, Çev.Ali Özek (İstanbul 1970), 30, 35.

b.Rustem (168-208/784-823-4)'in babası tarafından kurulmuş olan altı kişilik bir şûrâca imamete seçilmesinden sonra, bu şûrânın bir üyesi olan Ebû Kudâme Yezîd b.Fendîn el-İfrenî tarafından ileri sürülen, imamın kendisinden daha üstün (efdal) biri bulunduğu takdirde, bu makamdan çekilmesi şartı, İbâdiye arasında bir bölünmeye yol açmıştı⁵⁴. Neticede Basra İbâdî Meşâyihî ile istişâre eden Abdulvehhâb, daha üstün (efdal) birinin bulunması halinde, mefdûl'ün imamlıktan çekilmesi konusunun İbâdî inancına zıt düştüğü gerekçesiyle, Ebû Kudâme'nin başkanlığındaki en-Nükkâr adı verilen bu grupla mücadele etti.

Bundan İbâdî inancında efdal'in bulunması halinde mefdûl'ün imâmetinin câiz olduğu sonucu çıkmaktadır⁵⁵. Bu ve imamın muntazam bir cemaat ile anlaşarak vazife görmesi şartlarını ileri sürerek İbâdiye'den ayrılan en-Nukkâriye ise, Tahert İbâdî imamlığının çöküşünden (296/908-9) ve Fâtımîlerin Mağrib'de yerleşmelerinden sonra Kuzey Afrika'da üstünlüğü ele geçirmiştir. III/IX.yüzyılın sonunda Nukkâriye'nin başına geçen Ebû Ammâr Abdulhamîd el-A'mâ, ileri sürdükleri daha üstün (efdal) görüşüne uygun olarak yerini talebesi Ebû Yezîd Muhlad b.Keydâd'a bıraktı. IV/X.yüzyılın başında imamlığa gelen Ebû Yezîd, Nukkâriye'nin kurucusu Ebû Kudâme'nin görüşlerini tatbik için, kendisi ile anlaşarak imamlık görevini yürütmek üzere ileri gelen birinin başkanlık ettiği 'Azzâbe (gizlenmişler, mu'tekifler) denilen oniki kişilik bir meclis kurdu. Bununla beraber Nukkâriye, IV/X.yüzyılın ikinci yarısından sonra etkisini yitirdi ve birçoğu ana kol İbâdiye'ye geçti⁵⁶.

Böylece İbâdiye, Nukkâriye tarafından ileri sürülen, imamın muntazam bir cemaatla anlaşarak vazife yapması şeklindeki ikinci şarta da, imamın hâkimiyetinin bir cemaat ve bu cemaatın hâiz olacağı yetki ile sınırlandırılmasının uygun olmadığı gerekçesiyle karşı çıkarlar. Onlara göre, imamın dışında bir cemaatın hâiz olacağı imtiyaz, adâleti ortadan kaldırır, hâkimiyet ve şeriatı bozar. İmam, iktidarında yegâne hâkim olmalıdır ve bu iktidar ve hâkimiyetine, ölüm veya savaşta öldürülme gibi tabii engeller mâni olabilir⁵⁷. Bunlar dışında bir de hak yoldan saparsa azledilir.

54 Berrâdî, *Cevâhir*, 174; Lewicki, *Nükkâr*, İA, IX, 371-2.

55 Salem, *The Political*, 61'de Ebû Zekerîya'dan naklen.

56 Lewicki, *Nükkâr*, İA, IX, 372.

57 Salem, *The Political*, 59'da Ebû Zekerîya'dan naklen.

2. İMAMIN VEYA DEVLETİN VAZİFE VE FAALİYETLERİ:

a) Şeriatin Tatbiki:

İmamın ilk ve en esaslı vazifesi, Kur'an-ı Kerim'i bütün hükümleriyle yerine getirmek ve getirtmektir. Bunun tabii sonucu da adâletin tatbikidir. Adâletin ve Kur'an-ı Kerim'in tatbikinde doğrudan doğruya hareket etmek ve zora başvurmak, imamın geniş yetkisi dâhilindedir. İmam şeriatin tatbikinde, Allah'ın Kitâb'ı ile birlikte Hz.Peygamber'in Sünnet'ine ve Hz.Fbû Bekir ile Ömer'in davranışlarına uyar⁵⁸ ve bu uygulama sırasında kat'iyen tahkim'e yanaşmaz⁵⁹.

İmam, gerekli gördüğü durumlarda savaş ilân edebilir ve savaşı bizzat idare eder. Ayrıca namazda imamlık eder ve illere vâli ve vergi âmillerini tayin eder. Yine onun "bütün sâhipsiz malları almaya da hakkı vardır ve bu türlü bütün mallar fakirin hakkıdır; sâhipsiz her mal, İslâm nizamının faydasına tahsis olunur."⁶⁰

b) Adâlet (el-Emru bi'l-Ma'rûf ve'n-Nehyu 'ani'l-Munker):

İbâdî devleti için en önemli unsur adâlet telâkkisidir. Onların adâlet anlayışları, iyiliği emretmek ve kötülükten yasaklamak (el-Emru bi'l-Ma'rûf ve'n-Nehyu 'ani'l-Munker) şeklinde ifade edilmiştir. Bu prensip, başta imam olmak üzere, her müslümanın vazgeçilmez bir vazifesidir⁶¹.

Bu adâlet anlayışlarını tatbikte İbâdîler son derecede sert ve haşindirler. Bu konuda herhangi bir tâviz ve müsamahaya tahammülleri yoktur. Meselâ Ebû Hamza'nın Medine hutbesinde, Emevî idarecilerinin haksız olarak zorla vergi toplamaları ve bunları kendi şahsî zevkleri uğruna harcamaları, çok sert bir dille yerilir⁶².

Bu yönleriyle onlar, adâletin yılmaz savunucuları olarak görünmekte iseler de, görüşlerini geniş insânî hedefleri içine alacak şekilde genişletemedikleri için sert ve kaba olmuşlardır; üstelik itidâlin, adâletin vazgeçilmez bir unsuru olduğunu idrak edememişlerdir. Onlar bu

58 Kalhetî, *Keşf*, 93 b.

59 Şemmâhî, *Siyer*, 155 b.

60 İbn Razîk, *History*, 49.

61 Bütün İbâdî imamlara bu şartla bey'at olunmuştur. Bk.: Kalhetî, *Keşf*, 99 a-b, 181 b, 212 b; Sâlimî, *Tuhfe*, I, 115 ve çeş.yer.

62 İsfahânî, *Agâni*, XX, 104.

anlayışlarını o kadar ters bir şekilde tatbik etmişlerdir ki, İslâm'a dâvet adı altında, bu gayretlerini, müslümanlarla savaşmaya tahsis etmişlerdir. Çünkü onlara göre yegâne müslüman kütle kendileri idi⁶³ ve gerçek imâmı da kendileri temsil ettikleri için, diğer müslümanların kendi imânlarına çağırılması, bu prensibe göre şarttı. Nitekim İbâdiyece ilk imam sayılan Abdullah b.Vehb er-Râsîbî, imamete geliş konuşmasında, her ne kadar İslâm'ı kabul etmişlerse de kendi heveslerine uyarak Allah yolundan sapanlara karşı savaşacağını açıkça belirtmişti⁶⁴.

Dil ve elle yerine getirilen⁶⁵ bu prensibin, daha Muhakkime Hâricîleri zamanında ne kadar tuhaf ve basit Bedevî anlayış ve cehâleti ile tatbik olunduğu bilinmektedir. Onların Abdullah b.Habbab gibi seçkin bir sahabeyi hunharca katledişleri; fakat "peygamberin emânetini koruyunuz" diyerek hıristiyanlara ve kendilerini Hâricîlerin kötülüklerinden korumak için "müşrik gibi görünen" Vâsıl b. Atâ ve arkadaşlarına arka çıkışları, hep bu ters anlayışlarının tipik örnekleridir⁶⁶. Öyle görünüyor ki, adâletin tatbikinde, karşı görüşlere yer ve hak tanınmamıştır. Ama garip bir şekilde, Ehl-i Kitâb'a karşı müsamaha gösterilmiştir. Çünkü onlara göre Ehl-i Kitâb, müslümanlar gibi Allah'ın gerçek vahyine mazhar olmadıklarından, onları himaye etmek, korumak gerektir. Bununla birlikte daha sonraki devirlerde, belki de Ehl-i Sünnet'in tesiriyle olsa gerek, Ehl-i Kitâb'a karşı daha az müsamahah davranılmıştır. İlk devirlerde Ehl-i Kitâb'ın faaliyetlerine müdahale edilmezken, bir İbâdî fıkıh kitabı olan Kitâbu'l-Ahkâm'da bu konuya dair şu fikirlerin ileri sürüldüğünü E.A.Salem'den naklen söyleyelim: "İmam, cizye ödeseler bile, Ehl-i Kitâb'ın kendi dinlerini açıktan açığa izah ve yaymalarına genel olmalıdır. Biz onların kiliselerinde ibâdet etmelerine müsaade ediyoruz; fakat yeni kiliselerin yapımına veya yıkılmış olanlarının yeniden yapılmasına göz yumamayız. Onların içki tüketimlerine veya Kitâb'larını açıkça yayma ve okumalarına da izin verilmiştir"⁶⁷.

Bu arada İbâdiye'nin, Hâricî olmayan müslümanlara, yani muhaliflerine karşı diğer Hâricî fırkalarına göre çok daha müsamahalı olduk-

63 Wellhausen, *Arap Devleti ve Sukûtu*, Çev.: Fikret Işıltan (Ankara 1963), 150, n.2.

64 Dineverî, *Ahbâr*, 203.

65 Wellhausen, *el-Havâric ve's-Şia*, Arap.Çev.: A.Bedevî (Kahire 1958), 30.

66 İbn Kuteybe, *Uyûn*, I, 196; Muberrred, *Kâmil*, 891, 946; *Kitâb fi'l-Fırak*, 69 b.

67 *The Political*, 67.

larını hatırlatalım. Meselâ Ezârika, muhaliflerinin müşrik olduklarını, dolayısıyla kendilerinden olmayan bütün müslümanların kim olduklarına bakmaksızın kadın ve çocukları da dahil hepsinin öldürülmelerinin yani isti'raz'ın ve onların kanları ile birlikte herşeylerinin kendilerine mübah kılındığını iddia ederken⁶⁸ İbâdiye bu görüşe karşı çıkmıştır. Nitekim Abdullah b.İbâd, Nâfi b.el-Ezrak'ın bu konudaki mektubu üzerine muhaliflerinin müşrik olmadıklarını; onların sadece nimeti inkâr ettiklerini, yani küffâr-ı niâm olduklarını, çünkü Allah'ın Kitâb'ına sarıldıklarını ve Hz. Peygamber'i kabul ettiklerini ileri sürmüştü⁶⁹. Buna göre İbâdiye'ye muhalif olan Ehl-i Kible, müşrik değildir. Allah onların yalnızca kanlarını helâl kılmış olduğu için, müşrik muamelesi yapılamaz. Nitekim "müslümanlar Osman b.Affan'ı öldürünce, kanından başka bir şeyi helâl kılmadılar"⁷⁰. Bu sebepten isti'râz olamayacağı gibi, bu kimselerle savaş yapıldığında, ele geçirilen silah ve ıtlar gibi ganimetlerin dışındaki, kadınlar ve çocukları ile malları haramdır⁷¹. Zaten kendi dinlerine yani görüşlerine dâvet edinceye kadar, muhaliflerinin kanları da haramdır⁷². Ama muhaliflerin kadınları ile evlenmek ve mirasları helâldir⁷³.

c) Cihad:

Cihad, Allah yolunda müşriklere karşı savaşmak demektir. Kur'an-ı Kerim'de bu konuda Hz.Peygamber'e ve imân edenlere ayrı ayrı hitâblarda bulunulmuştur⁷⁴. İbâdiye de, Muhakkime Hâricileri ile birlikte, eğer başka şekilde mümkün değilse, kötülüğün kökünü kazımak ve adâleti teminat altına almak için dînin şiddet tarafı olarak gördükleri cihada baş vurmanın zarûrî olduğu kanaatinde⁷⁵.

68 Muberrred, *Kâmil*, 1031 vd; Eş'ari, *Makalât*, 86 vd; Kalhetî, *Keşf*, 198 a; *Kitâb fi'l-Fırak*, 53 a.

69 Muberrred, *Kâmil*, 1040; İbn Abd Rabbihi, *İkd*, IV, 222 vd; Eş'ari, *Makalât*, 104; Kalhetî, *Keşf*, 198 a, vd.

70 Kalbeti, *Keşf*, 199 a.

71 Eş'ari, *Makalât*, 104; Bağdâdî, *el-Fark beyne'l-Fırak*, Thk.M.M.Abdulhamîd (Kahire, trz.), 103; Şehristânî, *Milel*, I, 134; Kalhetî, *Keşf*, 199 a; *Kitâb fi'l-Fırak*, 57 b.

72 Eş'ari, *Makalât*, 105.

73 Muberrred, *Kâmil*, 1040; İbn Abd Rabbihi, *İkd*, IV, 222; Âmiû i, *Ebkâr*, 252 b; *Kitâb fi'l-Fırak*, 57 b.

74 Tevbe, 73; Tahrim, 9; Furkân, 52; Enfâl, 74; Ankebût, 69; Saf, 11.

75 Salem, *The Political*, 82.

Onlar cihada, dinî bir vecibe olarak sarıldıkları kadar, Emevîler ve daha sonraki idarecilerin, kendilerine karşı gösterdikleri son derecede sert ve müsamahasız davranışları dolayısıyla de bağlandılar. Bu durumda onlar kendilerini korumak için savunmaya geçecek yerde, saldırgan bir tavır takındılar ve bunun için de cihada sarıldılar.

Bunun içindir ki gerçek bir imam, diğer müslümanları, yani muhaliflerini kendi imanına, gerçek dine çağırmalı; eğer reddederlerse, onlara karşı cihad ilân etmelidir. Hem böyle davranmaya da mecburdur; çünkü cihad, İslâmiyeti tamamlayan unsurlardan biridir ve İslâm da imânın bir parçasıdır⁷⁶. Bu durumuyla cihad, her müslüman üzerine farz-ı âyn hükmündedir.

Ayrıca İbâdiye'ye göre muhaliflerinin bulunduğu yer, imân bölgesi değil, tevhid bölgesi (Dâr-u Tevhid) olmakla beraber, muhaliflerinin idarecilerinin bulunduğu ordugâhlar (Measkeru's-Sultân), zulüm bölgesi (Dâru Bağy-Dâru Harb) olduğu için de cihad açılmalıdır⁷⁷.

Fakat muhaliflerinin yerlerinde oturan Hâricilerin durumu ne olacaktır? Muhaliflerin arasında oturup, dinlerini sürdürmeleri mümkün müdür, yoksa onların arasından çıkıp, yani hicret edip onlara karşı cihad mı ilân edilecektir?

Bu konu baştan beri Hâriciler arasında sert tartışmalara sebep olmuştur. İbâdiye hicretin, şirk bölgesinden (Dâru'ş-Şirk), iman bölgesine (Dâru'l-İman) geçmek demek olduğunu; muhalifler de müşrik olmadıkları için hicretin söz konusu edilemeyeceğini, ayrıca Mekke'nin fethinden sonra hicretin de kalmadığını ileri sürerek, muhalifler arasında oturanları (kaade) tekfir etmezler ve bu durumun câiz olduğunu söyler⁷⁸.

Fakat kaade'yi tecvîz etmekle beraber onlarca esas olan, "Allah, mal ve canlarıyla cihad edenleri"⁷⁹ mertebeye özürsüz olarak yerlerin-

76 Kalheti, *Keşf*, 227 a.

77 Es'ari, *Makalât*, 104; Şehristâni, *Milel*, I, 134; İbnu'l-Murtaza, *Bahr*, 23 b; Kalheti, *Keşf*, 227 b.

78 Kalheti, *Keşf*, 53 b, 198 b, 199 a, 228 a; Sâlimî, *Tuhfe*, I, 82; İbn Abd Rabbîhi, *İkd*, I, 224. İbn Haldûn, İbâdiye'nin "kaade"ye çok bağlı olduğunu ve Sufriye'nin muhtemelen bu meseledeki İbâdi ısrarından sonra onlardan ayrıldıklarını söyler. Bk.: *Kitâbu'l-Iber* (Mısır 1284), III, 145.

79 Nisâ, 95.

de oturanlardan daha üstün kıldığı için, Allah yolunda savaşmaktır. Hem Allah yolunda savaşmak, İslâm olmanın bir gereğidir⁸⁰.

II. İTİKÂDÎ GÖRÜŞLERİ

İbâdiye'nin itikâdî görüşlerindeki temel esasları, Kur'an-ı Kerim'in lafzına sımsıkı sarılmak ve onun ilk günlerindeki söz ve esaslarına ters düşen bütün tefsirleri, açıklamaları reddetmektir. Bu sebepten onlar, itikâdî esasları yeni istikametlerde değil, geçmişin değişmez kalıpları içinde ele almışlardır.

İtikâdî görüşlerinin temel taşını, son derecede geniş bir şekilde ele alınan imân teşkil eder. Meselâ Cibrîl hadisine göre⁸¹ ayrı şekillerde tasnif edilen imân ve islâm, imânın bir bölümü kılınmış olduğu için, namaz, oruç, hac, zekât gibi dinin tathikatı ile ilgili hususlarda fıkıh konusuna giren esaslar, hep imân esasları içinde mütalea olunmuştur.

1. İmân:

İbâdiye'ye göre imân: "İkrar, amel, niyet, Sünnet'e uymak, imanda hiçbir kimse için illet tanımamak, hevâya meyletmemek ve takvâ yoluna uymaktır. İmân, Allah'a, meleklerine, Kitâblarına, peygamberlerine, cennetine, cehennemine, va'dine ve va'idine, ölümden sonra dirilmeye, hesâba, ve âhîret gününe inanmak; peygamberlerin Rabblelerinden getirdiklerini, Kur'an'ın Allah'ın Kelâm'ı, vahyi ve indirmesi olduğunu ve onu elçisi Muhammed (SA)'e indirdiğini kabul etmek; Allah'ın sevâbının olduğunu ve bunun başka sevâba; ikâbının olduğunu ve bunun da başka cezâya benzemediğini tasdik etmektir. Ayrıca imân, kadere, hayrına ve şerrine, Allah'ın muhakkak herşeyin yaratıcısı olduğuna, O'ndan başka yaratıcı bulunmadığına, O'nun va'dinden dönmeyip va'idini de iptal edip kaldırmayacağına, söylediklerinin doğru olduğuna ve Muhammed b. Abdillâh'ın Allah'ın katından getirdiği şeylerin tamamının apaçık doğruluğuna inanmak, onda asla şek ve şüpheye düşmemektir."⁸²

Diğer taraftan onlara göre islâm "imândandır, imân da islâmdandır."⁸³ Buna göre imân ve islâmın, İbâdiyece eş anlamda kullanıldığını

80 Kalhetî, *Keşf*, 227 a.

81 Buhârî, *Sahih* (İstanbul 1315), I, 18.

82 Kalhetî, *Keşf*, 225 a-226 a; Sâlimî, *Tuhfe*, I, 84-5.

83 Sâlimî, *Tuhfe*, I, 84.

ve ayrılmaz bir bütün olarak görüldüğünü tesbit etmiş oluruz. İman esaslarına gelince...

a) Allah'a İmân:

İmân esaslarından ilki Allah'a imândır. İbâdiye, diğer Hâricî fırkaları, Mutezile, Murcie, Şia, Haşviye ve bütün İslâm mezhepleri ile beraber âlemin Allah tarafından yaratıldığı ve O'nun vahdâniyeti konusunda müttefik olmakla birlikte⁸⁴ Allah'ın sıfatları meselesinde bir takım farklı görüşler ileri sürerler.

Bir kere İbâdiye, Allah'ın sıfatları konusunda teşbîh'e karşıdır. Onlar, Allah'ı Kendi yaratıklarının sıfatları ile vasıflandıran kimse Allah'ı tanımamakta ve hatâya düşmektedir, derler⁸⁵. Meselâ onlar "Rahmân arşa kurulmuştur"⁸⁶ âyetini şöyle anlamışlardır: O, hüküm, saltanat ve yapma kudretine sâhiptir ve aynı zamanda her yerededir; bu, O'nun kudretini gösterir⁸⁷. Ayrıca Allah'ın tahtı, gözle görülebilecek sütunlar tarafından tutulmaz⁸⁸.

İbâdiye Allah'ın Ganiyy, Kaadir, Âlim, Habir, Aziz, Hakim, Ali, Veli, Cebbâr, Mütekebbir ve benzeri sıfatlarla muttasıf olduğunu, fakat bunların bildiğimiz kudret, azamet, yücelik, hikmet, kuvvet, kudret, cebbarlık ve kibirle ilgisi olmadığını kabul eder⁸⁹.

Buna göre Allah, mah ile Ganiy, kudreti ile Kaadir, ilmi ile Âlim, görmesi ile Basîr, kulağı ile Semî' değil, bizâtihi Âlim, bizâtihi kaadir....' dir⁹⁰. Bu konuda Mutezile'nin, onlarla aynı görüşte olduğunu görüyoruz⁹¹.

b) Melekler ve Kitâblara İmân:

İbâdiye'nin meleklerle ve kitaplara imân konusunda diğer mezheplere göre farklı görüşler ileri sürdüklerine rastlamadık. Ancak onların

84 Neşvânü'l-Himyerî, *Hûr*, 147.

85 el-Vargelânî, *Kitâbu'd-Delîl ve'l-Burhân* (Mısır 1306, taş bsm.), I, 39 vd; Kalhetî, *Keşf*, 158 b, 159 a.

86 Tâ-Hâ, 5.

87 Eş'arî, *İbâne*, 36; Salem, *The Political*, 43'de İbn Sağîr'den naklen.

88 Salem, *The Political*, 43'de İbn Sağîr'den naklen.

89 Vargelânî, *Delîl*, I, 43 vd; Kalhetî, *Keşf*, 226 a.

90 Eş'arî, *Makâlât*, 164; Kalhetî, *Keşf*, 148 b, 165 a, vd; Suleymân el-Bârûnî, *Muhtasarü Târih'il-İbâdiyye* (Tunus 1357), 71.

91 Eş'arî, *Makâlât*, 164, *İbâne*, 44, vd.

kitaplara imân bahsinde Kur'an-ı Kerîm hakkındaki görüşlerini belirtmek gerekir.

Onlara göre Kur'an, Ehl-i Sünnet'in söylediğinin aksine, mahlûk'tur, yaratılmıştır⁹². Kur'an'ın yaratılmış oluşu hakkında İbâdiye'ye, Mutezile, Zeydiye'nin çoğunluğu ve Mürcie de uyur⁹³.

Onların bu konudaki başlıca çıkış noktaları, Allah'ı şirkten tenzih etmek, tevhid inancını korumak olmaktadır. Şöyle ki eğer Kur'an kadîm, yani yaratılmamış ise Allah da kadîm olduğu için, aynı şekilde iki kadîm bulunacak ve bir iştirak söz konusu olacaktır⁹⁴. Oysa Allah'ın dışında hiçbirşey kadîm değildir. Onun için de Allah'ın kelâmı olan Kur'an, kadîm olamaz. Dolayısıyla Kur'an'ın yaratılmış olması gerekmektedir.

Diğer taraftan Kur'an-ı Kerîm, harf ve sesten meydana gelmiştir. Bu ise ya cisimdir, ya da ârâz. Cisim ve ârâzın kadîm olmadığı da açıktır⁹⁵.

Bu konuda Eş'ariye ise, Allah'ın kelâmı hâdis olamaz. Eğer öyle olsaydı, kelâmın ya Allah'ın zâtında ya zâtının dışında ya da kendi kendine kâim olması gerekirdi. Bunların hepsi de olamaz ve dolayısıyla Allah'ın kelâmı sonradan olmuş, hâdis değildir, der⁹⁶.

Kur'an-ı Kerîm'in yaratılması konusunda İbâdiye arasında, birbirine zıt iki görüşle karşılaşılır. Bunlardan ilki, yukarıya aldığımız ilk Hâricîlerin geleneğine uygun olan ve bir Mağribli İbâdî yazar Vargelânî (570/1174)'nin Kur'an'ın yaratılmış olduğuna dair görüşüdür. Diğeri de yaklaşık olarak X/XVI.yüzyıl Umanlı İbâdî yazarı Kalheti'nin görüşüdür. Ona göre Kur'an, Allah'ın kelâmıdır ve Allah'ın Zâtî sıfatlarındandır, yaratılmamıştır ve Ehl-i İstikâmet'in selefi (önceki İbâdîler), Kur'an'ın yaratılmamış oluşunda icmâ'da bulunmuşlardır.⁹⁷

Kalheti'nin Mutezile'nin Neccâriye kolunu anlatırken ileri sürdüğü bu görüşün, kendisi bir İbâdî olmakla beraber İbâdiye'ye nisbeti,

92 Eş'arî, *İbâne*, 19; Vargelânî, *Delil*, I, 50 vd, 68 vd; Bârûnî, *Muhtasar*, 71.

93 Eş'arî, *Makûlât*, 583.

94 Vargelânî, *Delil*, I, 70, vd.

95 Vargelânî, *Delil*, I, 68 vd.

96 Eş'arî, *Kitâbu'l-Luma'*, Nşr.R.McCarthy (Beyrut 1953), 15 vd; *İbâne*, 19 vd, *Makûlât*, 582 vd; Vargelânî, *Delil*, I, 68.

97 Kalheti, *Keşf*, 156 a-b.

hize oldukça güç görünmektedir. Çünkü bu, herşeyden önce Hâricî geleneğine zıt bir fikir olmaktadır. Bununla birlikte oldukça geç bir döneme ait olan bu eserdeki fikrin, Uman'daki İbâdiye'nin o devrde Ehl-i Sünnet'in tesiriyle böyle bir yola gitmiş olabileceği ihtimali kadar, bizzat bu yazarın böyle bir kanaate sâhip olmasının da mümkün olabileceğini ifade etmekle yetiniyor ve kesin bir karara gitmekten kaçınıyoruz.

c) Peygamberlere İmân:

İbâdiye, diğer Hâricî fırkaları ve İslâm mezheplerine uygun olarak peygamberlere inanır ve Muhammed (SA)'in Allah'ın elçisi ve son peygamberi olduğunu kabul eder⁹⁸.

Fakat İbâdiye'nin bir kolu olduğu Ehl-i Sünnet yazarlarınca iddia edilen Yezîdiye, Hz.Muhammed'in son peygamber olmadığını ileri sürerek şöyle der:

“Allah, gelecekte Acem'den bir resul gönderecek ve ona gökten yazılı ve hepsi bir defada indirilecek bir Kitab indirecektir. O zaman Muhammed'in şeriatini terk edilip bu şeriate uyulacaktır. Bu gelecek peygamberin ümmeti Sâbic olacaktır. Ancak bu ümmet, halen var olan ve Allah'ın Kur'an'da sözünü ettiği Sabiîn değildir, bunlar henüz gelmemiştir.”⁹⁹.

İbâdî kaynaklarında, İbâdiye'nin kolu olarak Yezîdiye adında bir fırkaya rastlanmamaktadır. Yezîdiye'nin, İbâdiye ile, hele bu görüşlerden sonra bir ilgisi bulunabileceğini zannetmiyoruz. Çünkü Yezîdiye'nin bu görüşü ile birlikte “Kitab ehlinden olup da dinine girmeksizin Hz.Muhammed'in nübüvvetini kabul eden ve fakat şeriatini tanımayan kimseler mü'min ve dolayısıyla dostturlar”¹⁰⁰ demesini, İbâdiye'nin ileri sürdüğü görüşler karşısında İbâdî fikirleri olarak kabul edebilmek mümkün değildir. Başlangıçta Basra'da bir Hâricî olarak görünmüş olmasına rağmen Yezîd b. Uneyse'nin fikirleri itibariyle bir İbâdî olmadığı böylece anlaşılmaktadır. Durum bu merkezde iken Yezîdiye'yi İbâdiye'nin bir kolu saymakla, Ehl-i Sünnet yazarları pek isabetli bir tesbitte bulunmuş olmamaktadırlar.

98 Kullhetî, *Keşf*, 226 a, b.

99 Eş'ari, *Makâlât*, 103-4; Bağdâdî, *Fark*, 279; *Usûl*, 162; Şehristânî, *Milel*, I, 136; *Kitâb fi'l-Fırak*, 58 b.

100 Eş'ari, *Makâlât*, 104; Bağdâdî, *Fark*, 280.

Peygamberlere imân konusunda İbâdiye'nin Ehl-i Sünnet'e göre farklı görüşü "Peygamberlerin Şefaati" konusundadır.

Ehl-i Sünnet inancına göre peygamberler, Kıyâmet Gününde, kendi iktidarlarınca ümmetlerine şefaet edeceklerdir. Özellikle Hz. Muhammed'in ister büyük günah işlemiş olsun, ister günahsız hâlis bir mü'min olsun, şefaatinin genel olduğu Ehl-i Sünnet tarafından kabul edilmektedir¹⁰¹.

Fakat İbâdiye, Mutezile ile birlikte günahkâr kimse için herhangi bir şefaatin söz konusu olamayacağını, aksi halde bunun Allah'ın va'd ve vâidini bozacağını, iddia ederler¹⁰².

d) Kadere İmân:

İbâdiye genel olarak hayır ve şerri ile kadere inanır ve "Allah her şeyin yaratıcısıdır, O'ndan başka yaratıcı yoktur"¹⁰³ d'yerek, bu konuda Ehl-i Sünnet'e yaklaşık bir yol tutarlar.

Onlara göre Allah'ın dilemesi (meşiyet) ve iradesi olmaksızın hiçbir şey olmaz¹⁰⁴. Bu sebepten hayrı da şerri de yaratan Allah'tır. Dolayısıyla kulların fiilleri de her bakımdan Allah'ın yaratığıdır, yani kullun fiilinin yaratıcısı Allah'tır¹⁰⁵.

Böylece onlar, kul fiilinin yaratıcısıdır, diyen Mutezile'den ayrılmış ve Ehl-i Sünnet anlayışına yaklaşmış oluyorlar¹⁰⁶. İbâdiye'nin Ebû'l-Hâris el-İbâdî'ye bağlı olan Hârisiye kolu ise, tamamen Kaderiye ve Mutezile ile uyuşarak kulların fiillerin yaratıcısının Allah olmayıp, bizat kul olduğunu iddia eder¹⁰⁷.

Mademki kulların fiillerini Allah yaratmaktadır ve va'd ve vâid meselesinde herkesin işlerine göre cezâ veya mükâfat görecekleri belirtildiğine göre, insanın hürriyeti ve fiillerinin karşılığı nasıl değerlendirilecektir?

101 Eş'arî, *İbâne*, 75, *Makâlât*, 474; Bağdâdî, *Usûl*, 244-5; İbn Hazm, *Fasl*, IV, 63 vd.

102 Kalhetî, *Keşf*, 164 a; Bârûnî, *Muhtasar*, 72.

103 Kalhetî, *Keşf*, 226 a.

104 Kalhetî, *Keşf*, 141 b, vd.

105 Curcânî, *Şerhu'l-Mevâkıf*, 630; *Kütâb fi'l-Fırak*, 57 b-58 a.

106 Eş'arî, *Luma'*, 37 vd, *İbâne*, 39 vd; Bağdâdî, *Usûl*, 134-5; Vargelânî, *Delil*, I, 29; Kalhetî, *Keşf*, 144 a.

107 Eş'arî, *Makâlât*, 104; Şehristânî, *Milel*, I, 136; *Kütâb fi'l-Fırak*, 58 b.

Bu konuda İbâdiye, Eş'ariye'ye yaklaşılarak, insanın, Allah'ın yarattığı fiillerin kâsib'i olduğunu ileri sürerler. Onlara göre insanda, yaratılan fiilleri yapabilecek (kesb) bir güç (istitâat) vardır. Ancak bu istitâat, fiilin kesbinde mecâzî değil, kul için gerçektir¹⁰⁸. Aynı zamanda yapabilme gücü (istitâat), fiil için fiil ile beraber olur. Şöyle ki istitâat, fiil ile beraberdir ve fiilin varlığı ile birlikte meydana gelir. Bu, fiille beraber meydana gelen istitâatın iki şekli vardır. Biri nîmettir, diğeri de musibettir. Bunlardan nîmet, tâatı; musibet de günahı (mâsiyet) ortaya koyar. Kul da kendi iradesi istikametinde bu istitâatını kullanarak iyi veya kötü fiili kesbeder¹⁰⁹.

2. Allah'ın Görülmesi Konusu (Ru'yetullah):

İbâdiye, Havâric, Mutezile'nin hepsi, Murcie ve Zeydiye ile birlikte¹¹⁰ Allah'ın dünyada ve âhirette görülmeyeceğini iddia etmişlerdir¹¹¹.

Bu konuda onların Ehl-i Sünnet'in karşısında oldukları açıktır. Ehl-i Sünnet'e göre Allah, dünyâda değil ama âhirette görülecektir, diyerek aşağıdaki âyeti görüşlerine delil olarak ileri sürerler: "**O gün bir takım yüzler Rablerine bakıp parlayacaktır.**"¹¹² Bu âyetteki yüzün bakması, yüzdeki gözün görmesi anlamındadır¹¹³.

Buna karşılık İbâdiye'nin Mutezile ile iştirak halinde olduğu görüşü ve delilleri şudur. Onlara göre Allah, müteşâbih olmayan muhkem âyetinde şöyle buyurmuştur: "**Gözler O'nu görmez, O, bütün gözleri görür, O Lâtif'tir, Haberdârdır.**"¹¹⁴.

Ayrıca görüşlerini, Allah'ın cisimlere benzemediğini, oysa gözle görülen şeyin, sonradan olan (hâdis) eşyâya benzeyeceğinden Allah'ın görülmesinin bu sebepten imkânsız (mustahil) olduğunu; yine görülecek şeyin bir yer ve yönde bulunması gerektiğini, Allah'ın ise bunlardan münezzehe olduğunu çeşitli delillerle açıklayarak kuvvetlendirirler¹¹⁵.

108 *Kitâb fi'l-Fırak*, 58 a.

109 Câhız, *Kitâbu'l-Hayavân*, Thk.A.M.Hârûn (Mısır 1945), 111, 9; Kalheti, *Keşf*, 142 a.

110 Eş'ari, *Makâlât*, 216 vd; Neşvânü'l-Himyerî, *Hür*, 147-8.

111 Vargelâni, *Delil*, I, 63; Kalheti, *Keşf*, 147 b, 153 a, 160 b, 226 a; Bârûni, *Muhtasar*, 71.

112 *Kıyâmet*, 22-3.

113 Eş'ari, *Luma'*, 34.

114 *En'âm*, 103.

115 Vargelâni, *Delil*, I, 63-8.

3. Büyük Günah İşleyen Durumu (Murtekibu'l-Kebire):

İbâdiye "Allah Rabbimiz, Muhammed nebimiz, Kur'an imânımız, Sünnet yolumuz, Allah'ın evi Kiblemiz, imândan olan islâm da dînimizdir; emrettiklerini yapar, yasakladıklarından kaçırız" derler¹¹⁶. Buna göre, bu esasları tam bilmek ve ona göre davranmak gerekir. Eğer Allah'ın yasakladığı büyük günahlardan biri işlenecek olursa, bu suçun işleyen temelli cehenneme gider¹¹⁷.

İbâdiye, Hâricilerin büyük çoğunluğunun yukarıdaki cümle ile özetlediğimiz, büyük günah işleyen müşrik olduğu ve temelli cehennemde kalacağı görüşünden, bazı önemli noktalarda ayrılır ve daha çok Mutezile'ye yaklaşır.

Onlara göre büyük günah işleyen muvahhid, müşrik değildir; ancak büyük günahları inkâr ettiği takdirde müşrik olur¹¹⁸. Ama bununla birlikte ne olursa olsun herhangi bir günahı işleme hususunda ısrar eder şirk girmiş olur¹¹⁹. Peki büyük günah işleyen şirkten uzaktır (beri), ama nedir? Bu noktada onlar, Allah'ın insanları, mü'min ve kâfir olmak üzere iki yere (menzile) oturttuğunu söyleyerek, delil olmak üzere şu âyetleri zikrederler: "İnkâr edenler, bölük bölük cehenneme sürülür..."¹²⁰

"Rablerine karşı gelmekten sakınanlar, bölük bölük cennete götürülürler.." ¹²¹

"Şüphesiz ona doğru yolu gösterdik; buna kimi şükreder kimi de nankörlük.." ¹²²

Artık onlara göre bu iki sınıf bilindikten sonra münafık da, âsi de, zâlim de, fâsık da, kim olursa olsun, öldüğü takdirde kâfirdir. Küfrü de, nimet küfrü (kufru'n-ni'met) ve şirk küfrü (kufru's-Şirk) olmak üzere ikiye ayrılır¹²³.

116 İsfahânî, *Ağâni*, XX, 98; Sâlimî, *Tuhfe*, I, 84.

117 Eş'ari, *Makâlât*, 86; Şehristânî, *Milel*, I, 122.

118 Eş'ari, *Makâlât*, 102; es-Seksekî, *el-Burhân fi-Ma'rifeti Akâidi Ehli'l-Edyân* (Nûr-u Osmâniye Ktb.Nu.4919), 118 b-119 a. Nitekim Ebû Hamza'nın ve Tâlibu'l-Hakkın nutuklarında büyük günahları işleyenler kâfir olarak anılır. Bk.: İsfahânî, *Ağâni*, XX, 104.

119 Eş'ari, *Makâlât*, 107.

120 Zümer, 71.

121 Zümer, 73.

122 İnsân, 3.

123 Kalhetî, *Keşf*, 142 b; Bârûnî, *Muhtasar*, 72.

Bu bakımdan büyük günah işleyen bir müslüman, mü'min değil muvahhiddir¹²⁴, küfr-ü nimet içindedir¹²⁵. Bu kimsenin cezâ çekeceği ve cehennemde gideceği şüphesizdir. Fakat cehennemde temelli kalmamak için yegâne kurtuluş yolu tövbedir. Zira İbâdiye'ye göre de tövbe kapısı açıktır. Bir kimse günde yetmiş defa günah işlese ve tövbe etse, sonra tekrar yapıp tekrar tövbe etse bile, Allah kullarının tövbesini kabul eder, günahları bağışlar ve onların ne yaptıklarını bilir¹²⁶.

Demek oluyor ki İbâdiye, büyük günah işleyen kimsenin, işlediği günahından tövbe etmesi halinde, cehennemde temelli kalmayacağı, kâfir-i nimet olarak cezalandırılıp, daha sonra cennete geçebileceği görüşünü savunmuş olmaktadır. Ama yine onlara göre, büyük günah işleyen tövbe etmediği takdirde, bu durumu, günahta ısrar demek olacağından şirk sınıfına girecek ve temelli olarak cehennemde kalacaktır¹²⁷. Buna göre İbâdiye, büyük günah işleyen temelli cehennemde kalır diyen Havâric'den tamamen ayrılırken, Mutezile'ye yaklaşmış olmaktadır.

124 *Kütâb fi'l-Fırak*, 57 b.

125 Şehristânî, *Milel*, I, 135; Curcânî, *Şerhu'l-Mevâkıf*, 630; Bârûnî, *Muhtasar*, 72.

126 Kalhetî, *Keşf*, 152 b.

127 Bununla beraber Bârûnî (*Muhtasar*, 71), muvahhidlerden günah işlemiş olanların, tövbe şartını anmaksızın, temelli cehennemde kalacaklarını; fakat azablarının daha hafif olacağını söyler. Onun bu ifadesinden, tövbe etmedikleri takdirde böyle bir sonuçla karşılaşacaklarını belirtmek istediğini anlamak mümkündür. Çünkü kendisi kitabının 72.sayfasında da günahkâr muvahhidin "kufru'n-ni'met"te olduğunu, şirke girmediğini belirttikten sonra, âsi bir kimseden tövbe edinceye kadar uzaklaşılması gerektiğini, ona ancak tövbe ettiği takdirde diğer kardeşleri (İbâdi) gibi muâmele edileceğini söyler.